

összevérezi velünk magát
a szilva virága is
néha igen
heverek használt plasztik
a fogva tartott éjszaka
néz kifelé a sebeimen
a szomszéd a tavalyi horoszkópját
olvassa fel a konyhában sírva
áthallatszik

Márton Ágnes

A dögkút

Én kerültem sorra. Lemásztam.
Addigra már a levegőt haraptuk,
nem laktunk jól.
Lázlegyeket tapostam, mezítláb,
cipőre sem jutott pénz.
Sebekbe öltöztem, vakaródtam,
kóbor csontok fodrászoltak.
Megérkeztem. Alattam a beteg hús.
Lábujjaim átütötték a szaftos kérget.
Belesüppedtem a belek gőzölgő barlangjába,
valaha ez egy legelésző tehén volt.

A nagybátyám által lopott zsebkés
csúszkált az öklömben.
Simogattam a gerincét, a fokát,
a markolatát, a hegyét;
kihasítottam vele a bordát
és a bélszínt – nem is tudtam még a nevét –,
ezek a részek vannak legtávolabb
a szarvtól és a patától.
Utána következtek az inasabb, nyűttes
részek, a lapocka és a lábszár.

Reszkettem, én, a ragadozó,
megosztva társaimmal a zsákmányt, a bűzt
és a szegénytelenséget.
Hánytató nedvekben áztunk,
de végül kiszáradt a tetem.
Felfaltunk minden darabkát,
mit sem törődtünk a fertőzéssel.
Mosolytalan volt ez a barbecue.

Nincs szappan, amivel le lehetne mosni
 az ilyen bűnnek a nyomait.
 Most már a falumtól távol járom a világot,
 de felismerem a magamfaját, engem is
 felismernek. Nem haverkodunk,
 csak bólintunk: te is túlélted, barátom.
 Gyerekkorodban te is halált vacsoráztál.

Szégyen

„Színhús”, ezt hallottam, a ruhátlan „Ébrenjáró”,
 férfiak sziszegték a sportrovat mögül.
 Kopott vajsárga kedd volt, talán november?
 A kockacukorral babráltam, szorítottam a csésze fülét:
 szürcsöltem, forró, nem baj, ha keserű.

A meztelenség
 az oroszlánparkra emlékeztet.
 Mindenki rohant a fehér istennőhöz.
 Megtanultuk, a hátát kell simogatni,
 semmi félelem, megérzi.
 Néhány nagyhangú látogató
 hirtelen távozott, némán.
 Más lopakodott, aztán
 harapásnyomokkal kérkedett.
 Nekem hangyák költöztek a tenyerembe,
 mint mikor a fenyőkirályt öleltem.
 Oroszlán nem dorombol, a fehér példány
 csak mosolygott, majd ásított:
 „Haaahhhh...”, most már mehetsz,
 tanuld meg azt is, hogyan érintsd
 a saját fajtád, hogyan viseld
 a saját emberi bőröd,
 látszik vagy sem, éjjel és nappal.

Volt egyszer egy maszkfaragó, úgy hívtam: Corazoncito

Csőrös maszkokat faragott, talán figyelmeztetésként,
a madár is ember, ne lőjük, ne tiporjuk.

Vagy pestisdoktoroknak, hogy visszaszoríthassák
a Fekete Halált. Gyógyfüveket gyúrt a csőrbe:
útifüvet, esetleg néhány szál petrezselymet is.
Az egyik maszkját elásta a kertben, hogy javuljon
a textúrája – aztán elterjesztette, hogy lába kelt.
Megsajnálták a háziasszonyok, egy vagyont
adtak neki össze, még mosolyogtak is mellé.

Egy másik maszkra Picasso-bogarat faragott
a kitingpáncélja és a mintázata miatt. Vonzotta
a szemet a pestis idején ez a zulubogár.
A maszk frontjának átlátszónak kellett lennie,
hogy ki lehessen látni. Már akinek nincs szemellenzője.
„El ne veszítse a fejét”, ijesztgette (vagy óvta?)
a sorban álló kiéhezett hölgyeket, akik
tőle megvettek volna még egy rohadt uborkát is.
Bestseller a maszk, sohasem porosodik a polcon.
Ma egyenruha már, bár egykor ki hitte volna.

Ne fedj fel semmit, csak a dühödöt.
A rítusokat hagyd meg otthonra,
kerüld, hogy felismerjenek.
Leselkedj, hogy tanúskodhass,
ha esetleg megmarad valaki, aki erre kér.
Védd az arcod a hulló tégláktól.
Háborúban fontos, hogy ádázabbnak
látssz, mint egy random járókelő.
Válogass, mit engedsz magadon keresztül.
Ne képzelődj, hogy most jön aztán a nemulass.
Te magad legyél a maszk.